

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez KM Europa Metal AG, Tréfinmétaux S.A. i Europa Metalli S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-25/05)

(2005/C 82/70)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **KM Europa Metal AG** z siedzibą w Osnabruck (Niemcy), **Tréfinmétaux S.A.** z siedzibą w Courbevoie Cedex (Francja) oraz **Europa Metalli S.p.A.** z siedzibą we Florencji (Włochy), reprezentowanych przez R. Elderkin, Barrister, oraz M. Siragusa, A. Winckler, G. Cesare Rizza, T. Graf i M. Piergiovanni, lawyers, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- istotne zmniejszenie grzywny nałożonej na KME;
- obciążenie Komisji kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżące w związku z postępowaniem;
- podjęcie innych rozstrzygnięć, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżące kwestionują grzywnę nałożoną na nie decyzją Komisji z dnia 3 września 2004 r. odnoszącą się do postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE w sprawie Comp/E-1/38-069 stwierdzającą trzy odrębne naruszenia w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

W ramach pierwszego zarzutu skarżące podnoszą, iż Komisja ustalając podstawową wysokość nałożonej na nie grzywny, błędnie oceniła faktyczny wpływ naruszenia na rynek, to jest sprzecznie z zasadami proporcjonalności i równego traktowania. Wpływ kartelu na klientów i odbiorców końcowych był bardzo ograniczony z powodu częstych odstępstw i nieustającej konkurencji pomiędzy producentami, braku mechanizmu monitorowania i sankcjonowania, a także z powodu dużej siły nabywczej po stronie klientów.

W ramach drugiego zarzutu skarżące twierdzą, iż dokonana przez Komisję ocena powagi naruszenia była wypaczona przesadzoną oceną ekonomicznego wpływu naruszenia. Zdaniem skarżących cena surowca, np. miedzi, nie powinna być włączona do obliczeń wartości na rynku relevantnym, ponieważ naruszenie dotyczyło jedynie wartości dodanej. Skarżące stwierdzają ponadto, iż producenci rur nie dość, że

nie kontrolowali w jakimkolwiek stopniu cen surowca metalowego, to ponadto zaopatrywali się w surowiec miedziany ściśle przestrzegając instrukcji swoich klientów dotyczących nabycia.

W ramach trzeciego zarzutu skarżące podnoszą, iż Komisja rażąco przeceniła ich znaczenie na rynku miedzianych rur instalacyjnych w porównaniu z innymi uczestnikami, ustalając przez to zbyt wysoki początkowy wymiar grzywny. W szczególności Komisja pominęła okoliczność, iż przez znaczny okres czasu skarżące działały na rynku jako konkurenci.

W ramach czwartego zarzutu skarżące zwracają uwagę na to, że dokonane przez Komisję wyliczenie czasu trwania przy początkowym wymiarze było sprzeczne z zasadami proporcjonalności i równego traktowania. W szczególności, Komisja nie powinna była brać pod uwagę przy określaniu zwiększenia wymiaru grzywny ze względu na czas trwania [naruszenia], roku, w którym zgromadzenia europejskie zostały przerwane, a także lat, w których porozumienia były szczególnie luźne i praktycznie bezskuteczne.

W ramach piątego zarzutu skarżące utrzymują, że Komisja nie wzięła pod uwagę kilku okoliczności łagodzących, to znaczy braku wdrożenia ustaleń, a także kryzysu w przemyśle miedzianych rur instalacyjnych. Ponadto twierdzą one, że decyzja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ wprowadziła bezprawne zróżnicowanie pomiędzy KME i Outokumpu, przyznając ostatniej z wymienionych spółek większe obniżenie wymiaru grzywny niż KME za współdziałanie nie objęte zakresem komunikatu o polityce łagodności z 1996 r.

W ramach szóstego zarzutu skarżące podnoszą, że przyznane im na podstawie komunikatu o polityce łagodności z 1996 r. obniżenie grzywny było nieodpowiednie. Komisja oparła bowiem swoje ustalenia w tej kwestii na błędnych przesłankach faktycznych, odeszła od swojej praktyki i przyjętych zwyczajów, a także naruszyła zasadę równego traktowania.

W ramach siódmego zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę niepewną sytuację finansową skarżących i wynikającą z niej niemożliwość zapłacenia wysokiej grzywny, powstałą zwłaszcza w rezultacie wcześniejszej uciążliwej kary, nałożonej na skarżące w innej równoległej sprawie dotyczącej rur przemysłowych. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Sprawa COMP/E-1/38.240 Rury przemysłowe